

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119244567
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6119244567.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. republika, U., O. XXX, o zaplatenie 2 547,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/29/2019 -121 zo dňa 09. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobný návrh a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania. Dňa 18.02.2015 ZUNO BANK AG, ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o pôžičke č. 0110131868110215 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku vo výške 2 500,- eur a ktorú pôžičku sa žalovaný zaviazal splatiť spolu 17,90 % ročným úrokom v pravidelných 72-och mesačných splátkach po 56,88 eur k 15. dňu v mesiaci s termínom poslednej anuitnej splátky 72 mesiacov, od prvej splátky, vo vybraný deň splatnosti. RPMN bola dohodnutá vo výške 19,44 % a priemerná PRMN vo výške 16,16 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť predstavovala sumu 4 082,63 eur (istina 2 500,- eur + úroky a poplatky 1 582,63 eur).. Súčasťou Zmluvy boli i Všeobecné obchodné podmienky ZUNO BANK AG, pobočka zahraničnej banky pre fyzické osoby - nepodnikateľov (ďalej len „VOP“) a Obchodné podmienky pre pôžičku ZUNO BANK AG, pobočka zahraničnej banky (ďalej len „OP“). Z prehľadu splátok bolo zistené, že žalovaný na pôžičku celkovo uhradil sumu vo výške 714,42 eur, a to dňa 15.03.2015 sumu 3,10 eur, dňa 15.04.2015 sumu 117,15 eur, dňa 15.05.2015 sumu 60,07 eur, dňa 15.06.2015 sumu 60,07 eur, dňa 15.07.2015 sumu 60,07 eur, dňa 15.08.2015 sumu 0,68 eur, dňa 15.10.2015 sumu 130,- eur, dňa 15.12.2015 sumu 212,12 eur, dňa 15.01.2016 sumu 1,34 eur a dňa 15.02.2016 sumu 69,82 eur. Oznámením o vyhlásení predčasnej splatnosti pôžičky zo dňa 11.08.2016 právny predchodca žalobcu, ZUNO BANK AG, oznámil žalovanému, že napriek viacerým upozorneniam zo jeho strany dlžnú sumu pôžičky, poskytnutú v zmysle Zmluvy o pôžičke č. 0110131868110215, do dňa 11.08.2016 neuhradil, čím porušil ustanovenia zmluvy, čo ZUNO považoval za problém podľa článku 6.1.1 písm. a) OPP, a preto vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky v zmysle článku 6.2.1 písm. c) OPP, t.j. pôžička sa stala okamžite splatná. Dňa 27.04.2017 uzatvorila ZUNO BANK AG, Rakúsko, Viedeň ako predávajúci so spoločnosťou Tatra banka, a.s., Bratislava ako kupujúcim Zmluvou o predaji časti podniku. Z výpisu z Obchodného registra spoločnosti ZUNO AG, organizačná zložka, bolo, okrem iného, zistené, že na základe Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 27.04.2017 uzatvorenej medzi predávajúcim - spoločnosťou ZUNO

BANK AG, so sídlom Rakúska republika, Viedeň, konajúcim prostredníctvom svojej organizačnej zložky ZUNO BANK AG, pobočka zahraničnej banky so sídlom Bratislava a kupujúcim - spoločnosťou Tatra banka, a.s., Bratislava, došlo k predaju časti podniku predávajúceho v rozsahu vymedzenom v Zmluve o predaji podniku. Účinnosťou zmluvy o predaji časti podniku (dňa 02.06.2017) prešli na kupujúceho všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj časti podniku vzťahuje. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.09.2018 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok“) v spojení Prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok postúpila Tatra banka, a.s., Bratislava ako postupca spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava ako postupcovi pohľadávku voči žalovanému z pôžičky v celkovej výške 2 547,83 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 13.09.2018 právny predchodca žalobcu, Tatra banka, a.s., Bratislava, oznámil žalovanému, že peňažná pohľadávka Tatra banky, a.s. vo výške 2 547,83 eur vrátane príslušenstva, ktorá vznikla zo Zmluvy o pôžičke č. 8107906343, bola na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.09.2018 postúpená novému veriteľovi, spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava. Pokusom o zmier zo dňa 13.02.2019 žalobca oznámil žalovanému, že má voči nemu pohľadávku v celkovej výške 2 603,67 eur (neuhradený úver 2 547,83 eur + zákonný/zmluvný úrok 55,84 eur), ktorú pohľadávku žiadal uhradiť najneskôr do 20.02.2019. Z podacieho háorku č. EPH153084362 bolo zistené, že pokus o zmier adresovaný žalovanému bol odovzdaný na poštovú prepravu dňa 14.02.2019.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 40 ods. 4, § 41, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, § 488, § 489, § 524 ods. 1,2, § 526 ods. 1,2, § 565, § 657 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, § 92 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a konštatoval, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať, že je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, pričom túto povinnosť nemožno relevantne subsumovať len pod doloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.09.2018 a Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 13.09.2018, bez listinného dôkazu o jeho doručení. Súd skúma aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného z úradnej povinnosti. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/210/2001 (R 119/2003), v ktorom bolo judikované, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimitáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, pričom relevantné oznámenie o postúpení pohľadávky znamená, že dlžník sa o postúpení musí aj dozvedieť, a teda, ak mu je postúpenie oznamované písomne, ako je tomu v tomto prípade, musí mu byť takéto oznámenie doručené, respektíve sa musí dostať do jeho dispozície, čo by mal žalobca v konaní preukázať. Zároveň, keďže Tatra banka, a.s. ako postupca je bankou, bolo potrebné skúmať podmienky pre platné postúpenie pohľadávky nielen v zmysle Občianskeho zákonníka, ale aj v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, z ktorého je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom pohľadávky zo strany banky môžu byť len pohľadávky alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní, t.j. pohľadávka zodpovedajúca takémuto peňažnému záväzku je nesplácaná určitú dobu. Tento zámer potvrdzuje i sám zákonodarca, ktorý zámer je obsiahnutý v Dôvodovej správe k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k § 92 uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tom momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je, t.j. banka nemôže postúpiť nebanke „živý úver“, ale len pohľadávky z „ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť len splatné splátky. Banka má nepochybne právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky. Veriteľ je oprávnený celý úver mimoriadne zosplatiť v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, avšak strata výhody splátok je podľa tohto ustanovenia podmienená splnením zákonných podmienok, a to a) musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b) strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale až po uplatnení práva veriteľa, ktorý veriteľ môže toto právo uplatniť najskôr až po uplynutí 3-mesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky a c) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. V danom prípade žalobca predložil len Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pôžičky zo dňa 11.08.2016, ktorým oznámením právny predchodca žalobcu, ZUNO BANK AG, oznámil žalovanému, že z dôvodu porušenia

povinností vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke, úver vyhlásil za predčasne splatný, avšak nepredložil zákonom stanovené upozornenie, resp. výzvu, že k takému právnomu úkonu, po splnení jednotlivých zákonných predpokladov, môže dôjsť, a zároveň nepredložil žiaden listinný dôkaz o tom, že by takéto upozornenie, resp. výzva bolo žalovanému aj skutočne doručené, prípadne, že takéto listina bola aspoň odoslaná na poštovú prepravu. Z daného potom vyplýva, že nebolo preukázané, že takéto oznámenie, resp. výzva sa dostali do faktickej sféry žalovaného, s ktorým upozornením sa mal, resp. mohol mať, možnosť oboznámiť. Vzhľadom na vyššie uvedené má súd za to, že predmetný úver bol a je živý a právny predchodca žalobcu, Tatra banka, a.s., Bratislava, nebol oprávnený takýto úver v celosti postúpiť na žalobcu, a zároveň, keby sa žalobca aj domnieval, že išlo o platné postúpenie, zo strany žalobcu nebolo riadnej preukázané, že oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému relevantne doručené, ktorá skutočnosť rovnako zakladá, za takéhoto stavu ako bol zistený dokazovaním, že žalobca by ani v tomto prípade nebol aktívne vecne legitimovaný, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Pre úplnosť súd prvej inštancie poukázal na to, že § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktoré majú slúžiť k tomu, aby bol spotrebiteľ v každom prípade osobitne informovaný o konkrétnom termíne ukončenia splácania svojho úveru. Za splnenie povinnosti zo strany žalobcu ako veriteľa uviesť údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti nemožno považovať len údaj „72 mesiacov“, nakoľko tento nespĺňa podmienku konkrétnosti. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený (alebo prinajmenšom presne určiteľný) časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. Vymedzenie termínu splatnosti ako „72 mesiacov“ nezodpovedá účelu právnej normy obsiahnutej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľný. Keďže zmluva o pôžičke zo dňa 18.02.2015 neobsahovala tento povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, súd predmetnú pôžičku považoval podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Nakoľko tiež ustálil, že nedošlo k zákonnému zosplatneniu celého úveru, žalobca by bol oprávnený žiadať od žalovaného len nepremiľčané splátky do dňa vyhlásenia rozhodnutia, teda sumu 1 368,78 eur, a to za splátku zročnú dňa 15.11.2016 vo výške 14,70 eur a za splátky zročné od 15.12.2016 do 15.02.2020 vo výške 34,72 eur každá splátka (A. žalovaný dostal 2 500,- eur : 72 splátok = 34,72 eur splátka /bez poplatkov a bez úroku/; B. do vyhlásenia rozhodnutia bolo splatných 60 splátok /od 15.03.2015 do 15.02.2020/; C. splátky od 15.03.2015 do 15.02.2016 sú premiľčané uplynutím trojročnej premiľčacej lehoty, nakoľko žaloba bola na súd podaná dňa 07.03.2019; D. žalovaný uhradil 714,42 eur - teda 20 splátok a sumu 20,02 eur z 21-tej splátky /uhradil splátky od 15.03.2015 do 15.10.2016 + splátku zročnú dňa 15.11.2016 vo výške 20,02 eur/).

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP. Keďže žalovaný mal vo veci plný úspech, vznikol by mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak po preskúmaní spisu súd prvej inštancie zistil, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto mu náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku žalobca podal včas odvolanie. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). Uviedol, že uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti splátok v prípade neplnenia je v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka ponechané len na vôli veriteľa, ktorý môže vymáhať každú jednotlivú splátku samostatne alebo môže pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu a žiadať zaplatenie dlhu okamžite a jednorazovou. V danej veci postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky v súlade s § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Aj podľa odbornej literatúry - Občianske právo s vysvetlivkami, Bratislava, Iura Edition spol. s r.o., Plank K. a kol, 2009, str. 1900, poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky uvedené v paragrafe 53 ods. 9. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pritom nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomné upozornenia uplatnenie tohto práva. V danom prípade postupca využil svoje oprávnenie zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 11.08.2016 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň týmto podaním vyzval žalovaného v lehote 15 dní k dobrovoľnej

úhrade pohľadávky, pričom k zosplatneniu úveru došlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie. V čase postúpenia pohľadávky na žalobcu sa potom nejednalo o živý úver ako uvádza súd prvej inštancie. Uvedené vyplýva aj z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Možnosť zosplatniť celý čerpaný úver bola upravená priamo v zmluve o pôžičke. Na základe uvedeného mal za to, že v konaní je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko došlo k zosplatneniu predmetnej pohľadávky výzvou zo dňa 11.08.2016 a zároveň k následnému platnému postúpeniu pohľadávky. Poukázal na znenie § 524 ods. 12 a § 526 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z týchto ustanovení nevyplýva, že by v prípade nepreukázania oznámenia postúpenia pohľadávky žalovanému žalobca nebol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu. Zdôraznil, že skutkové tvrdenia žalobcu neboli v konaní protistranou popreté, preto ich podľa § 151 ods. 1 CSP je nutné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Nesporným skutkovým tvrdením bolo, že postupca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 12.08.2016, v čase postúpenia pohľadávky sa nejednalo o živý úver, žalovaný bol napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom v omeškaní s plnením časti svojho záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Z tohto vyplýva, že bolo splnené aj podmienky stanovené v §92 ods. 8 zákona o bankách. Zdôraznil, že § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, ustanovenie § 92 ods. 8 odchylnú úpravu vzájomných vzťahov nevyklučuje, pričom zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona a to v bode 6.2 zmluvy. Dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo vystavené súdnej kontrole a v tomto smere citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05. 2017, sp.zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp.zn. 9Co/ 145/2015 zo dňa 05.10.2016. Zdôraznil, že zostane veriteľom žalovaného aj v prípade, ak sa súdne rozhodnutie stane právoplatným, pretože táto pohľadávka bola naňho postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na vrátenie pohľadávky postupcovi. Žalovaný potom nebude mať istotu v tom smere, komu má správne plniť, preto napadnuté rozhodnutie je len zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa, hoci v skutočnosti môžu byť spotrebiteľ týmto rozhodnutím poškodený. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

9. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

10. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo veci vecne správny, a preto je potrebné ho potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

11. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP).

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

18. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

20. Odvolací súd sa po preskúmaní v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné:

22. Žalobca preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanej pohľadávke odvodzuje od toho, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k vyhláseniu mimoriadnej/predčasnej splatnosti pôžičky poskytnutej žalovanému a predmetnú pohľadávku následne nadobudol jej postúpením. Ako rozhodujúcu písomnosť predchádzajúcu zosplatneniu pohľadávky žalobca označil list jeho právneho predchodcu zo dňa 11.08.2016, adresovaný dlžníkovi (žalovanému), ktorým mu bolo oznámené vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti poskytnutej pôžičky ku dňu 11.08.2016. Uvedeným úkonom sa mala stať pohľadávka zo zmluvy o pôžičke splatnou v celosti. Následne na neho banka pohľadávku postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok za splnenia podmienok stanovených v §92 ods. 8 zákona o bankách.

23. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby primárne na právnom závere o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, predmetný úver bol a je živý a banka nebola oprávnená takýto úver v celosti postúpiť na žalobcu.

24. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

25. Odvolací súd po preskúmaní veci musí prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne riadneho a zákonného vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu jeho právnym predchodcom, čo znamená, že následne nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu takejto pohľadávky na žalobcu.

26. Ako je uvedené vyššie, vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol/je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je obligatormou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy o.i. povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Žalobca síce v konaní tvrdil, že pred vyhlásením splatnosti úveru bol žalovaný zo strany banky vyzvaný k úhrade omeškaných splátok a taktiež bol postupom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, avšak na preukázanie toho tvrdenia neoznačil a neprodukoval žiadne dôkazy. Pokiaľ má za to, že vzhľadom na nedostatok vyjadrenia zo strany žalovaného v tomto smere malo ísť o tzv. nesporné tvrdenie, z ktorého mal súd prvej inštancie bez ďalšieho vychádzať (§ 151 ods. 1 CSP), odvolací súd poznamenáva, že keďže ide o otázku krucálnu pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorú v zmysle vyššie uvedeného súd skúma sám, z úradnej povinnosti (viď bod 20), a to i bez toho, aby to účastníci navrhli, je táto odvolacia argumentácia žalobcu bez významu. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu predchádzajúcej výzvy na plnenie, ktorá by sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka), a teda ide o neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

27. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by došlo ku platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore.

28. Snaha žalobcu o prezentovanie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zaslaného právnym predchodcom žalobcu žalovanému súčasne aj ako výzvy na zaplatenie definovanej v § 92 ods. 8 zákona o bankách je účelovým prehliadaním rozhodujúceho faktu, že zosplatenie úveru bolo pre nedodržanie zákonom predpokladaného postupu (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) neplatné.

29. K odvolacej argumentácii žalobcu je pre úplnosť nutné dodať, že dôvodom, pre ktorý je možné skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky napriek inak dostatočnému oznámeniu o postúpení pohľadávky zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod č. R 119/2003, je práve spotrebiteľská povaha sporu.

30. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

31. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).